

kunde faa gennemført en Toldreform, der gav en nævneværdig Regulering af Beskyttelsen i nedadgaaende Retning. En Toldreform under de nuværende finansielle Forhold, der skulde give et betydeligt Indtægtsstab for Staten uden Kompensation, har jeg intet Øjeblik tænkt mig.

Vilhelm Lassen: Inden jeg gaar over til det egentlige Emne for mit Foredrag i Aften, som skal blive meget kort, vil jeg gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard). Det ærede Medlem fralagde sig, at han ved at stemme for Sammenkoblingen, altsaa fastholdt Sammenkoblingen mellem de direkte og indirekte Skatter, skulde have haft den Tendens at ville sprænge Venstrereformpartiet. Han udtalte, at jeg formodentlig heller ikke kunde antage, at de Mænd, der stemte som han og dog vare Medlemmer af Reformpartiet skulde have haft denne Tendens. Om disse sidste Mænd nærer jeg ingen Tvivl i saa Henseende, og naar det ærede Medlem nu forsikrer om sin rene Hensigt, skal jeg heller ikke drage den i Tvivl. Ved en saadan Lejlighed, hvor der skal gøres et politisk Kup, er det gerne saaledes, at foruden dem, der skulle vindes til det politiske Kup for det politiske Kups Skyld, er der tillige andre, som man skal kunne lede med af andre, saglige Grunde. Saaledes var det ganske sikkert ogsaa den Gang. Men naar jeg alligevel mener, at jeg har haft Ret til at tale, som jeg gjorde forleden, kan jeg blot paaberaabe mig, at den Mand, der var Fader til de daværende sammenkoblede Skattereformer, den daværende Konseilspræsident, ved en Udtalelse i Landstinget udtrykkelig har stadfæstet, at den politiske Hensigt med Skattereformen var den at sprænge, som det blev sagt, de yderlige Dele af begge Partier bort, og det kan ikke forstaas anderledes, end som et Forsøg paa at sprænge Venstrereformpartiet. Jeg troede egentlig, at dette efter de mange Debatter var erkendt af alle. Det gaar jo saaledes, at den Slags Ting, som disse kunne tilsløres under Diskussionerne; men efterhaanden som Diskussionerne standse, vokse de sig i Stilhed stærke, og jeg troede, at det i Stilhed var vokset til en fastslaaet Kendsgerning, at denne Sammenkobling havde haft et politisk Formaal. Jeg tror, ærlig talt, heller ikke, at der er noget vundet ved at blive ved at benægte, men

jeg skal gerne lade denne Sag ligge, jeg er enig med det ærede Medlem i, at der ikke er vundet noget ved at rippe op i disse gamle Historier. Men jeg skal gentage, hvad jeg har sagt en Gang, at bortset fra det politiske, tror jeg, at det rent sagligt var en uhyre Gevinst, at vi fik skilt de 2 Skattereformer ad, fordi jeg tror, at saalænge alle Skattelove laa sammen, saa længe var Stenen saa stor, at vi aldrig havde faaet den fjernet.

Jeg skal derefter gaa over til at re-
plicere til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghjerg), der anvendte en saa stor Del af sin Tale i Eftermiddag paa at imødegaa mig. Det ærede Medlem kæmpede for at komme bort fra det, at han og hans Meningsfæller tidligere havde indtaget et ganske andet Standpunkt til Skattereformen end nu. Det forekommer mig, at det ikke lykkedes ham rigtigt. Til at begynde med lod han mig høre, at jeg ikke var den rette Mand til at behæjde nogen, at han havde forladt sit Standpunkt, thi jeg havde gjort noget lignende her med Hensyn til Skattereformen. Jeg skulde saaledes i Fjor om Ejendomsskylden have udtalt mig ganske modsat af, hvad jeg udtalte i Aar. Jeg bemærker nu først, at jeg ikke har talt om Skattelovene i dette Ting, før jeg gjorde det forleden Dag, saa jeg har ikke her udtalt mig angaaende Ejendomsskylden. Men det er ganske rigtigt, at jeg har skrevet derom i mit Blad, og at jeg ogsaa har talt derom ved Møder. Det Spørgsmaal, der her er Tale om, er jo det om Besætning og Inventar, og jeg sagde derom ganske det samme, som jeg har sagt i Aar, at det var et Spørgsmaal, der ikke var af saa overdreven Vægt, at jeg for mit Vedkommende kunde forandre min Stilling til Skattelovene af den Grund. Jeg fremsatte Argumenterne baade for og imod, og jeg sagde i Fjor, at jeg kunde godt gaa med til at medtage Besætning og Inventar, og at de, der vilde forsøge at lave Politik paa den 50-Øre, som kunde blive Forskellen, enten man gjorde det ene eller det andet, vilde gøre et mislykket Forsøg. Naar jeg i Aar hilste det med Glæde, om end ikke med nogen stor Glæde, men dog som et Fremskridt, at vi kom til at undtage Besætning og Inventar, tror jeg dog ikke, at der er nogen dybere Modsætning mellem mine Udtalelser i Aar og i Fjor. Ligeledes har det ærede Medlem henvist til tidligere Udtalelser af mig om Skattelovene. Han har citeret et Stykke, som skulde have staaet — og som ogsaa ganske rig-